

enkelt Gods at betragte som et Jagtdistrict for sig."

Dg endelig:

At en ny §, som bliver § 16, vedtages, saalydende:

„I de i § 15 anførte Lieder skal Handel med de der omhandlede Arter af Wildt være forbuden under den for ulovlig Jagt anordnede Straf.

Udvalgets Majoritet tillader sig at indstille det forelagte Lovudkast med de foreslaaede Forandringer og Tillæg til Vedtagelse af det ærede Landsting.

Da medundertegnede Flensborg i væsentlige Punkter ikke har kunnet tiltræde det Resultat, hvortil Udvalgets Majoritet er kommen, skal jeg tillade mig at fremsætte og kortelig motivere min afvigende Mening om Sagen.

Vel maa Jagtretten efter den gjeldende Lovgivning ansees som en til Grundetendommen knyttet Ret, men vist er det, at der mod denne staaer en anden ligesaa utvivlsom, og det er den fulde Eiendom, som tilkommer Brugeren af Grundten til den paa samme staaende Sæd og andre Væxter. Det synes mig hævet over al Tvivl, at han maa kunne fordre denne Ret fuldstændigt betrygget, og dette kan ikke skee paa nogen tilfredsstillende Maade, uden der ved, at det indrømmes ham at fælde det Wildt, der betræder hans Mark. Naar det herimod anføres, at han, ved at contrahere med Jordens Eier om dens Brug, har underkastet sig den Indskrænkning i sin Eiendomsret over dens Afgrøde, der følger af Eierenes Jagtret, svarer jeg hertil, at det er Lovgiverens Sag at sørge for, at contractmæssige Forhold af den Natur, som det her omhandlede, hvilke den ene Part, for at erhverve Midlerne til sin Existens, saa at sige nødes til at indgaae, modificeres saaledes, at den af ham erhvervede Ret ikke skal nedbrydes ved hans Medcontrahents modstaaende Ret, og saaledes hele Forholdet forfæle sin Hensigt. Staten kan og bør her stride ind ifølge alle erkjendte Grundsætninger for den Samme i det almene Bøls Interesse tilkommende Myndighed. Vel har man, for at con-

servere Jagtretten for Jordens Eier, villet forsøge den Udvei, at tilstaae Brugeren Erstatning for Wildtskade, men jeg frygter ikke for at møde nogen Modsigelse, naar jeg paa staaer, at alle de Regler, man i denne Henseende har forsøgt at opstille, ville vise sig fuldkomment upractiske og ikke svarende til Niemedet.

Der staaer da kun tilbage at give Brugerne af Jorden Ret til at jage paa denne med Ubeskuffelse af Andre. Og dette troer jeg saameget mere bør skee, som det, foruden som ovenbemærket, at fremme Agerbruget, endvidere vilde give stor Impuls til et andet i statsøkonomisk Henseende vigtigt Gode, Indførelsen af Selveiendom. Naar Godseierne virkelig ere stemte for denne, sees det ikke, hvorfor de skulde være uwillige til at give Slip paa Jagtretten, som de jo, selv efter det af Regjeringen forelagte Udcast til en Jagtlov, ville miste, naar Fæsteforholdet ophører med Hensyn til den enkelte Eiendom; men mangen Godseier vil maaskee, netop for at beholde sin Jagtret, undlade at afhænde sit Fæsteharvorn, og saaledes vil Staten, hvis det ældre Princip bibeholdes, i samme Dieblis, den gjør Saameget for at fremme Udbredelsen af Selveiendom, selv lægge Hindringer i veien for Opnaaelsen af hvad den af andre Hensyn har sat sig som Formaal. Men hertil kommer endnu, at den Ret, jeg saaledes mener, Nødvendigheden byder at betage Grundeierne, ikke for dem har en saadan reel Vigtighed, at man bør have særdeles Betænktilghed ved, naar høiere Statshensyn fordre det, at indlade sig derpaa og som Følge heraf forandre en Lovbestemmelse, der neppe stemmer med almindelige Retsgrundsætninger. Fordvælen, hiltu Ret medfører for Eieren, svarer i alt Fald dog ikke til de store Ulemper, den medfører for Jordens Bruger. Wildtets Conservation, som man maaskee vil paaberaabe sig mod mig, er vistnok i Sammenligning med hvad Jordbrugeren lider, et høist underordnet Moment, hvis man overhovedet mod det Ovennævnte med Rette kan argumentere herfra.

Mine ærede Medarbejdere i Comitteen have troet, tilstrækkeligen at have varetaget Brugernes Interesse mod Eieren ved at foreslaae Aflysning af Jagtretten, naar Lovsæstere eller Brugere